

Det gjorde Gud,

då han sände sin Son i syndigt köttets liknelse"

Julbetraktelser för alla tider på året

Huru härligt är det icke att höra ängeln utropa: »Se, jag bådard eder stor glädje: *I dag är eder född Frälsaren*» — och sedan den sköna lyckönskningssången av den himmelska härskaran: *Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människorna ett gott behag!* Det är härligt att höra detta; och likväl är det mången from själ, som i sin livligaste julandakt ännu aldrig sett vad som egentligen utgör den »stora glädje», ängeln bebådard, ja, som all sin livstid ännu aldrig haft *någon tjänst och nytta* av detta barn. Och detta är i synnerhet ömmande och beklagansvärt, när detta är fromma, välmenande själar, vilka med allt allvar söka att värdigt fira sin Frälsares födelse, ja, rent av martera sina sinnen med ansträngningar för det ändamålet, under det de höra, huru man skall glädjas över detta barn, och de likväl gå år ifrån år med sådana bemödanden, utan att någonsin märka, vad tjänst han egentligen gjort dem, för vilken de skulle så glädjas — nej, det är slut med deras julglädje, så snart högtidskänslorna avsvalnadt och julljusen blivit släckta.

Visste du, vad Kristus gjort oss, så skulle du hela året igenom och hela din livstid fira jul, såsom vi ock skola i all evighet prisa Gud för detta, nådesunder, att han sände sin enfödde Son. Mätte vi då söka att fatta, vad som var egentliga ärendet med Guds Sons ankomst i världen, vad *tjänst och nytta* jag nu dagligen skall hava av honom; och vi böra däröver med allvar anropa Gud om hans Ande. Vill *han* vara oss nådig och gynna vår betraktelse, så kunna vi få mycket gott därav; i annat fall skola vi gå lika tomma därifrån. Ju längre man lever i denna skola, desto djupare övertygas man om den sanningen, att det egentligen beror av Herrens Ande, om vi skola få något saliggörande ljus om Kristus, det hjälper icke, att det är tydligt talat därom; såsom han själv sade: »Ingen känner Sonen utom Fadern, icke heller känner någon Fadern utom Sonen och den, för vilken Sonen vill *uppenbara* det» (Matt. 11:27, jämf. v 25).

Vad är då egentliga ändamålet, varför Gud sände oss sin Son? Vad är den utsände Sonens huvudärende till jorden, vad vill han här uträtta? Bland de många skriftens ord, som svara på denna fråga, är det, som vi läsa i Rom. 8:3, ett bland de märkvärdigaste, så lydande: *Ty det, som lagen icke kunde åstadkomma, i det han var försvagad av köttet, det gjorde Gud, då han sände sin Son i syndigt köttets liknelse och för syndens skull och fördömde synden i köttet.*

Visst hava vi hört samma sak redan av Jesajas märkliga julglädje, då han säger om barnet, som är oss fött, om Sonen, som är oss given: »Inför ditt ansikte skola de glädjas, såsom man gläder sig i andtiden etc., *ty deras bördas ok och deras skuldras gissel och deras plågares stav skall han sönderbryta likasom i Midjans tid.*» Vad är »bördans ok» annat än lagen, som binder syndens börda på våra skuldror? Vad är »skuldrans gissel» och »plågarens stav» annat än samma trugande, hotande, straffande och fördömande lag, som beständigt plågar våra samveten? Därför har även Paulus uttryckligen kallat honom »träldomens ok» (Gal. 5:1). Och uttrycken om »ok», »skuldrans gissel» och »plågarens stav» äro alla lånade från egentlig slavtjänst, där de arma trälar av en påkörare, »plågare», drivas med gissel och stav att gå under ett ok och draga sten eller att bära tunga bördor.

Som sagt är: densamme Herrens Ande har visserligen genom profeten sagt oss detsamma, som här genom aposteln; men dels utgöra dock profetens ord ett bildspråk, så att det icke är *så uttryckligt* sagt, som här av aposteln — och när vår falska tröst är nedslagen och den gamle fienden icke mer vill gynna vår frid, utan anfäktar den, blir vårt sinne så misstänksamt mot alla Guds löften, att han måste tala riktigt uttryckligt, innan vi skola vara trygga på, att *det* är meningen, som tyckes oss vara alltför tröstligt — dels ligger ock i de ord av aposteln, som vi nu betrakta, ett uttryck av så gripande tröstligt innehåll, att det knappt i nya testamentet finnes ett dylikt. Vi skola se. Kristna som hava någon erfarenhet, skola besanna, att det ligger i våra tankar följande besynnerliga förvirring: vi

medgiva väl, att Kristus har allt fullkomnat, att han var »född under lagen, för att friköpa dem, som voro under lagen», och att han »friköpte oss ifrån lagens förbannelse, då han vart en förbannelse för oss» m. m., men då vi betraktat allt detta med from andakt, så blir på ett ögonblick hela denna tröst till intet blott genom följande anmärkning: »Detta är allt sant och stort, men vad hjälper det mig, när jag likväl vet med mig, att jag i det och det stycket icke är eller gör, vad Gud av mig kräver? Det är någonting, som Gud uttryckligen kräver, men vilket jag ännu aldrig rätteligen fullgjort; det är något, som Guds ord uttryckligen straffar och förbjuder, men vilket jag ännu aldrig blivit kvitt. Huru kan jag då tillägna mig trösten av Kristi försoning?» — Se, det är emot denna tankeförvirring vårt språk är så högst märkvärdigt.

Se, vad aposteln här säger. Han säger, att det är *just detta, som lagen icke kunde åstadkomma*, det är detta Gud gjorde, då han sände sin Son i syndigt köttets liknelse. Vi skola komma i håg, att allt det Guds ord, som kräver något av oss, som driver och straffar oss, det hör till *lagen*. Nu känner du, att detta, som Gud kräver av dig, får han icke, detta, som lagen yrkar, kan han icke åstadkomma; därför blir du beständigt straffad, skyldig och nedslagen. Men — prisa Guds eviga nåd! — du skall icke förgås, säger här aposteln.

Ty »det, som lagen icke kunde åstadkomma, i det han var försvagad av köttet, det gjorde Gud, då han sände sin Son i syndigt köttets liknelse». Just *det*, som du i går eller i dag med ängslan tänkt uppå, såsom något, det lagen icke kan hos dig åstadkomma, just det har Guds Son redan fullgjort. Han skulle ju uti *allting* vara vår laguppfyllare och syndabärare — »född av kvinna, född under lagen». Då märker du, att Kristus blir dig till en verklig och stor tjänst, då kan du förstå, varför han skulle vara oss till en »stor glädje». Undra icke, att de själar, som hava en sådan reell tjänst och nytta av Frälsaren, icke kunna låta bli att fröjdas och prisa honom. — Eller kan man något saligare önska sig?

Om en själ, som känner sin syndauselhet, satte sig ned att önska, kunde hon intet lyckligare upptänka än detta: Ack, om Gud hade givit oss en viss man, som för oss fullgjort lagen och åtagit sig straffet! Ack, om Gud givit oss en viss man, som med sin lydnad förvärvat oss en fullkomlig rättfärdighet, så att Gud genom honom vore riktigt tillfredsställd och nöjd med oss och kunde nu alldeles fritt älska oss, såsom han i begynnelsen älskade allt, det han hade gjort, i synnerhet sin avbild, människan! Tänk om Gud hade fattat ett så nådefullt råd för vår frälsning! — Det är *väl* icke möjligt, att det redan är så?

Ja, nog tycktes Paulus hava så menat, då han skrev: »Det som lagen icke kunde åstadkomma, i det han var försvagad av köttet, det gjorde Gud, då han sände sin Son i syndigt köttets liknelse.» Nog tyckes sådant ligga i Kristi ord, då han säger: »Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son» etc. Nog tyckes sådant ligga i Pauli ord, då han säger: »Såsom genom den ena människans olydnad de många hava blivit gjorda till syndare, så skola ock genom den enes lydnad de många göras rättfärdiga.» Och åter i Kristi ord, då han säger: »Jag helgar mig själv för dem» etc. »Människosonen har icke kommit för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många.» O, du eviga Guds kärlek! Vem kan rätteligen prisa dig? O, du tröttsamma otrosmärker, som icke tillåter oss att se Guds härlighet!

Det är ju hela det stora huvudinnehållet av allt Guds evangelium, att Gud sände sin Son i världen, för att fullgöra vad lagen icke kunde åstadkomma hos oss. Därom bära alla profeterna vittnesbörd och därom alla förebildande personer och inrättningar i gamla testamentet; och därför säger åter Paulus på ett annat ställe: *Men då tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna, född under lagen, på det att han skulle friköpa dem, som voro under lagen*. Och åter: »Kristus är lagens ände» — märk: Kristus är *lagens ände* — »till rättfärdighet för var och en, som tror».

Men vad betyder det, att aposteln säger, att *lagen var försvagad av köttet*? Är då köttet så starkt? Är icke köttet svagt? — Svar: Köttet är starkt i ondska och svagt för alla frestelser; därför bliva den heliga lagens krav på oss fruktlösa. Talesättet, att lagen »försvagas av köttet», blir i synnerhet genom följande liknelse tydligt: Om jag ville hava ett vackert bohag gjort, och det av en skicklig mästare, vilkens verktyg också äro mycket skarpa, men jag ger honom till ämne ett helt förmultnat trästycke fullt med maskhål i alla riktningar, så skall all hans konst och hans goda verktyg här komma på skam; ty ämnet var sådant, att det icke kunde arbetas, det faller sönder mellan händerna. Hans skicklighet varder försvagad genom ämnets oduglighet. Så är det ock här.

Lagen är väl helig och god, dess bud stränga och dess hotelser fruktansvärda, så att för Guds vilja rör sig hela skapelsen, alla himlakroppar och alla änglaskaror; men människan — detta fördärvade ämne, människan — hon kan icke av den heliga lagen formos efter hans vilja; det är i hela vår natur en löslighet, en oefterrättlighet, man vet icke, vart våra bästa uppsåt taga vägen, »ämnet faller sönder mellan händerna». Gud säger om människans hjärta, att det är illfundigare än allt annat och fördärvat — eller såsom det i grundspråket även lyder: *trotsigt* och *försagt*. En människa kan förskräckas, gråta, kämpa, svettas och bedja, för att hålla lagen, och likväl, när det gäller, bryter hon den lika grovt, som om hon aldrig hört dess hot. Ja, hon kan förtvivla och likväl synda; det är ingen hållning, såsom mången ömklig lagträl bevisar; hon kan, som sades, förtvivla av bävan för lagens dom och ändå genast helt lättsinnigt synda — åter förskräckas och åter synda.

Tänk, då lagen icke ens förmår på längden avhålla lättsinnet och verka en varaktig syndaånger, såsom gamla utarbetade lagträlur bevisa, att de icke kunna rätt bittert ångra synden — de kunna förtvivla, och likväl åter vara lättsinniga — då måste man väl säga att själva ämnet är odugligt, att det sönderfaller; vad lagen kräver finnes icke hos människan, och det är svårt att giva man icke har.

»Ja men», säger du, »hava vi icke en *fri vilja*? Vad skall det ordet annars betyda, om vi icke hava förmåga att göra vad Gud kräver?» Svar: *Fri vilja* är ett minnesord från paradiset saliga dagar före fallet. Då hade människan en fri vilja; men sedan Adam och Eva togo av den förbjudna frukten, har den aldrig funnits i hela deras släkte. Paulus säger så: *Jag är köttslig, såld under synden*. Märk, såld! Den, som är såld till slav, har icke mer sin fria vilja. Ja, aposteln säger ännu mycket mer. Det är icke nog därmed, att lagen icke förmår göra oss heliga, aposteln säger, att den tvärt om förökur synden, emedan den dels genom förbud uppväcker mer begärelse (Rom. 7:7-8), dels ock gör människan bitter emot Gud, när hon känner, att hon icke kan vara lagen underdånig (Rom. 8:7). Tänk nu, när lagen på en gång förökur synden och tillika fördömer den, förökur och förbjuder — förökur och fördömer. O, vilken nöd! Så går det till, att lagen »kommer vrede åstad».

När nu människan icke tror detta, att hon är så alldeles grundfördärvad och oduglig, utan menar, att hon väl ännu har förmåga, blott hon genom lagen bleve rätt uppskrämd att riktigt taga ut sina krafter — vilken inbillning sitter så djupt i all människonatur genom det giftiga frö, som ormen där inlade med de orden: »I skolen bliva såsom Gud» — när en människa i följd härav icke tror, att hon är så helt förtappad och lagen på henne så fruktlös, då uppkommer denna ömkliga, oändliga strid, varigenom så många väckta själar äro nära att alldeles förgås, under en beständig retelse att löpa efter fantomet (inbillnings-synden); de se den älskade bilden av vad de borde vara beständigt framför sig, men när de vilja gripa den, flyr den undan och förorsakar ny smärta. De kunna aldrig låta säga sig, att det är en fantasibild av vad vi en gång voro och vad Gud i sin helighet är, men vilket sedan aldrig funnits hos mer än en, den människan Jesus Kristus.

Men att lagen måste beständigt ställa bilden för oss, på det att vi på detta sätt skola begråta vad vi förlorat, och söka *honom*, som har vad vi sakna, det är Guds egen visa förordning och mening; men den självrättfärdiga människan vänder det sig till skada, tror, att hon ännu har förmåga att fullgöra Guds krav, kämpar och kväljer sig därmed, till dess hon äntligen helt uttröttad och tillintetgjord måste giva sig — ja, giva sig, för att såsom helt förtappad taga nåd som nåd. Detta är den trånga porten. Och först sedan, när samvetet blivit »dödat från lagen», blivit frigjort och saligt i Kristus, först då börjar hon förnimma några nyfödda livskrafter att älska och följa Guds bud — dock alltid blott i den mån hon förbliver i detta frigjorda och troende sinne.

Men nu, mot denna djupa, oändliga självrättfärdighet och det utmarterande otroskval, som därav kommer, då du likväl intet annat finner hos dig, än idel fördärv och ondska, vore det dock ett välsignat medel, om det en gång bleve dig givet att stanna och se, vad Gud för allt detta vårt elände gjort och förordnat — om det vorde dig givet att se, vad det korta ordet innebär: *då han sände sin Son i syndigt köttliknelse*. Hör ännu, såsom om det vore första gången — hör en märkvärdig bebådelse: *Gud sände sin Son*. — Tror du det? Har du någonsin rätt betänkt och verkligen trott, att Gud sänt oss sin Son? — »Trott, att Gud sänt sin Son! Vem skulle tvivla därpå?» — Nej, hör, huru vi frågade: Har du någonsin verkligen *trott* det? Du har kanske aldrig tvivlat, men ock aldrig *verkligen trott* det.

Skulle vi verkligen tro, att Gud utgivit sin Son för oss och att denne är vår broder och laguppfyllare, så skulle vi väl knappt kunna leva för fröjd och förundran. Att den store Herren Gud, som i begynnelsen skapade himmel och jord med allt vad däruti är, allt till tjänst för människan, hans avbild och arvinge — att denne käre Guden har sänt oss sin Son, för att fullgöra allt, det lagen icke kunde åstadkomma, tror du det? Det är mycket gammalt och bekant, de små barnen veta det, men har du någonsin verkligen trott det? Den som kan med lätthet tro detta, den har aldrig märkt, vad det innebär. Tänk, att Guds Son, som var hos Fadern av evighet — såsom Johannes säger: Ordet, som i begynnelsen var hos Gud och var Gud — och som skapade allting — det »Ordet vart kött», Gud blev människa.

Det är icke så, som några påstått, att Gud varit människa av evighet, vilket man velat bevisa därmed, att människan utgjorde Guds avbild; nej, Johannes säger uttryckligt: att »Ordet vart kött». Detsamma uttalar Herrens Ande i de märkliga orden hos profeten Mika, kap. 5:2, där han på förhand uppenbarar, i vilken stad Kristus skulle födas: »Och du, Betlehem Efrata, för ringa» etc. — av dig skall åt mig utgå den, som i Israel skall vara en Herre, och vilkens utgång är ifrån fordom, ifrån evighetens dagar.» Se och märk! Denne, »vilkens utgång är från fordom, från evighetens dagar», han skall nu »utgå av Betlehem», där skall han födas och bliva människa. Och detta, att Gud i tiden blivit människa, det lovar något stort för människan, det bevisar något om hans stora nådetankar och avsikter med människan.

Tänk, då Gud för vår skull blivit människa! Kan du tro detta, och att det skedde just därför, att han skulle fullgöra det, som lagen icke kunde åstadkomma, och likväl ett ögonblick tänka på dig själv och din rättfärdighet — likväl ett ögonblick för dina uselheter stå tillbaka i trældomsanda? Kan du verkligen tro, att Gud sände sin Son att vara vår tjänare, att fullgöra lagen för oss och utgiva sitt antagna människoblod för all människoskuld — och likväl ett ögonblick vara ängslig? Skall du verkligen gälla mer, än Guds evige Son? Skulle icke för denna stora uppenbarelse alla dina sorger på en gång försvinna såsom ett intet och förvandlas i ett oändligt lov?

O, bed Gud om öppnade sinnen, bed Gud blott fördriva otrons tunga dimmor, så skall du bli full av frid och saligt tillbedjande och säga: »Nu vill jag icke mer! Gud har givit oss sin Son — då vill jag icke någonting mer. Visst är min mångartade ovärdighet mycket stor; men om den ock vore tusende gånger större, så blir den likväl här till intet, då Gud sänt oss sin Son. Blott honom vill jag prisa.»

Se vidare på apostelns beskrivning häröver. »Gud sände sin Son i syndigt köttets liknelse» — d. ä. i skepnad av det syndiga köttet, människan. Likasom Mose till räddningstecken i öknen gjorde en orm av yttre likhet med det giftiga släktet, men vilken dock intet gift hade, så skulle ock Kristus vara lik vårt syndiga släkte, på det vi även därav skulle se, vad han åsyftade, eller för vilkas skull han var kommen. Han skulle vara »lik bröderna, dock utan synd». — »Och fördömde synden i köttet genom synd»; (*gamla översättningen*) d. ä. genom sin synd, den han hade påtagit sig och offrade i sin lekamen på trä, fördömde han synden så, att den icke mer skall gälla till vår fördömelse.

Eller ännu tydligare: Då Kristus för oss utstod syndens fördömelse, frántog han synden hennes fördömande makt. Det ligger en märklig hemlighet i detta eljest dunkla uttryck, men vilket på det noggrannaste återger det egentliga förhållandet. Kristus har icke borttagit synden från världen, men genom sin påtagna synd bragt all synd under den dom, varigenom hon icke skall gälla till vår fördömelse. Liksom en redan till döden dömd mördare icke mer gäller något såsom medlem i samhället, utan, även medan han ännu lever till kroppen och i fängelset avbidar sin dödsdag, är för samhället såsom redan död — kroppsligt liv har han ännu, så att om någon kommer honom för nära, kan han väl ännu en gång mörda; men han har ingen talanderätt i det allmänna, han gäller för samhället icke mer än en död — så är det ock med synden.

Hon är igenom Kristi synd, den han för oss bar och offrade i sin lekamen, fördömd såsom ogiltig till fördömelse, hon har ingen talan till att fördöma dem, som hava detta offer för sig; hon har väl ännu kroppsligt liv i vårt onda kött, det få vi dagligen bittert känna, och hon kan också ännu mörda själar, men märk, endast genom att bringa oss bort från Gud, icke genom sin *fördömande* makt, utan genom sin *inverkan* på själen; ty de som »äro i Kristus» (v. 1), dem kan hon aldrig fördöma — »det är ingen fördömelse för dem, som äro i Kristus Jesus»; den synd, som ännu bor hos dem, har genom Kristi

försoningsdöd förlorat sin fördömande makt.

Detta är meningen, varför ock Paulus just här brukar detta talesätt, då han ville förklara, vad han i v. 1 har sagt, nämligen det nyss anförda: »Det är ingen fördömelse för dem, som äro i Kristus Jesus». Detta var ju ett underligt och högst tröstligt ord. Och huru förklarar han det? Jo, säger han i v. 2, ty jag är *frigjord från lagen*.*

Men huru kunde jag frigöras från lagen? Jo, v. 3. »Ty det, som lagen icke kunde åstadkomma, i det han var försvagad av köttet, det gjorde Gud, då han sände sin Son, och fördömde synden i köttet genom synd.» Där återfår man talet om »fördöma» till förklaring, varför det är ingen »fördömelse» för dem, som äro i Kristus Jesus; ty Kristus fördömde synden genom synd, genom den synd, som fördömde honom.

Såsom han nu här säger om *synden*, icke att den är borttagen från världen eller från vårt onda kött, utan endast att hennes fördömande makt är henne berövad, då Kristus utstod syndens fördömelse *för oss*, så talar han ock om *lagen*, sägande: »Kristus friköpte oss från lagens *förbannelse*, då han *vart en förbannelse för oss* (Gal. 3). Själva lagen är icke upphävd, den tilltalar oss ännu, förklarar oss Guds vilja och yrkar dess efterlevnad; men dess *förbannelse*, från den äro vi förlössade; lagen kan aldrig döma över dem, som äro i Kristus Jesus.

Genom trons svaghet behålla vi icke alltid detta förstånd, utan låta väl ännu oroa och förskräcka oss av lagens domar; men i verkligheten blir ingen troende dömd efter lagen; ty skulle vi ännu dömas efter lagen, då vore all Kristi förtjänst genast till intet gagn. På samma sätt talar skriften om *döden*. »*Du* död, var är din *udd*?» Själva döden finnes väl ännu kvar, men dess gruvliga udd, dess betydelse såsom syndens lön — denna udd är avbruten. Själva synden, lagen och döden finnas kvar, de hava ännu kroppsligt liv, såsom den dödsdömde mördaren; men deras egentliga anseende, deras talanderätt hava de förlorat så att synden hos de troende gäller för Gud såsom ingen synd — »det är ingen fördömelse för dem, som äro i Kristus Jesus» — lagens dom är, såsom den icke vore; den kan bekymra samvetet, skrämma och hota oss, men får icke döma oss; döden kan lägga kroppen i jorden, men får icke behålla oss, utan skall endast som en välgörande tjänare hjälpa oss till vila.

Det fordras blott, att vi äro väl undervisade och troende, så att vi icke låta förbrylla oss, när vi se, att synden ännu lever, höra, att lagen ännu hotar, känna, att döden ännu angriper oss; då gäller det att komma ihåg, vad Kristus har gjort, då han med sin påtaga synd fördömde synden, med förbannelsens bärande förlössade oss från lagens förbannelse och vid sin död gjorde döden oskadlig. — Alltsammans skedde uti Kristi stora seger över synd, död, djävul och helvete, varför aposteln så trotsar dessa våra förtryckare, att han säger: »*Du* död, var är din *udd*? *Du* dödsrike, var är din *seger*? *Dödens* *udd* är *synden*; *syndens* *kraft* är *lagen*; men *Gud* vare *tack*, som *giver* oss *segern* genom vår *Herre* *Jesus* *Kristus*».

Luther säger, att såsom judarna trotsade Kristus, då han var fästad vid korset: »Är du Guds Son, så stig ned»; så skola ock vi nu, till Kristi ära, trotsa allt, som vill förskräcka oss, men vilket han för oss övervann uti segern, och säga: *Du* leda synd, *du* lever väl ännu i mitt kött, men *du* skall icke fördöma mig; *den* makten är *dig* fråntagen, då *min* *Herre* fördömde synden genom synd. *Du* heliga, fruktansvärda lag, *du* har visserligen mycket rätt straffat mig, *jag* är en syndare; men *din* fördömsedom skall icke drabba mig, *det* skall *han* förbjuda, som friköpte oss ifrån lagens förbannelse, då han *vart* en förbannelse för oss. *Du* död, som så skrämmer mitt oförståndiga hjärta, *du* skall väl lägga min kropp i stoftet, men *du* skall icke skada mig, utan tvärt om göra mig en stor tjänst. Om ock det »dumma köttet» *icke* älskar dig, gör det dock gott, att *du* bringar mig till vila; ty *jag* känner honom, som sade: »*Jag* är uppståndelsen och livet; *den* som tror på mig, *han* skall leva, om *han* än dör» etc. *Den* *Herren* kan icke ljuga — och har sannerligen icke utgjutit sitt blod för att förvärva oss blott något timligt gott. *Du* grav och *du* dödsrike, var är *din* *seger*? *Gud* vare *tack*, som *giver* oss *segern* genom vår *Herre* *Jesus* *Kristus*.

Se nu här en skymt av det stora, ousägliga goda, som vi skola hava av den Frälsare, om vars födelse ängeln utropade: *Se, jag* *bådar* *eder* *stor* *glädje!* O, om vi ock kunde dagligen betjäna oss av detta i alla de anfäktningar, som komma därav, att lagen icke kan åstadkomma, vad den kräver, att synden ännu lever och rasar i köttet, och samvetet därför fördömer oss. Vi skola vänja oss, att så snart något sådant vill rubba vår tro, genast stilla vårt hjärta för Gud och

säga: Jag vet väl, att synden ännu lever, den är icke borttagen från världen, men den är fördömd, den gäller såsom redan död, såsom om den icke vore till, den kan icke hos Gud fördöma mig; och om jag icke kan alltid besinna detta, så gäller det likväl så hos Gud; ty han vet att värdera, vad hans enfödde Son har gjort. Just det som lagen icke kunde åstadkomma, det gjorde Gud, då han sände sin Son. Om jag nu i dag t. ex. är så kall, trött eller förströdd, att jag icke kan tänka på ordet, icke kan hava någon glädje eller smak på detsamma, utan känner mig alldeles som ett torrt träd, är det därför icke sant och gällande allt vad Kristus gjort? — »Men vad gagn har väl jag därav», säger du, »då jag är så förtorkad och icke förnimmer något trons liv?» — Du »förnimmer»! Vad betyder det? Vad förnimma vi under mörkret? Skall vår skiftande förnimmelse rubba vårt dyrköpta nådestånd? Skall vår bristande förnimmelse göra Kristus till intet? Och det är just genom dessa sidobetraktelser du förhindrar trons liv i ditt hjärta. Om du i dess ställe hörde och betraktade dessa stora och tröstliga förhållanden, så skulle du därigenom komma till förnyat liv. Det står ännu fast, att »det lagen icke kan åstadkomma hos dig, det gjorde Gud, då han sände sin Son».

— Jag är t. ex. nu alldeles obekvämt att bedja, så att jag rent av måste lämna det till en annan stund; men är det därför icke lika gällande, vad Kristus gjort? Är jag icke ändå i samma nåd hos Gud? Eller är Herren Kristus en halv och ofullkomlig Frälsare, så att min benådning skall till en del bero av mitt åtgörande? Gud bevara oss för att med sådan inbillad samverkan beröva Frälsaren hans ära! Har Kristus »under sitt köttets dagar med starkt rop och tårar framburit böner och åkallan», då vill jag icke ens med min bön söka fullkomna min försoning. Nej, hellre må jag aldrig bedja! Blott Lammet som är dödat, det är värdigt att hava ära och lov. Och genom att så hava allt i Kristus, kan mitt hjärta bliva så glatt, att också jag nu begynner bedja — och bedja i tron. På detta sätt vill jag vid alla möjliga uselheter hos mig hava den trösten och glädjen, att Kristus gjort just det, som jag icke kan göra eller lagen kan åstadkomma.

Jag kan icke rätt älska Gud, jag känner mig kallsinnig och hård; detta är vad lagen synnerligen straffar; men just detta som lagen icke kan åstadkomma, det gjorde Gud, då han sände sin Son. Jag kan icke rätt vaka och kämpa emot synden, det straffar lagen; men detta som lagen icke kan åstadkomma, det gjorde Gud, då han sände sin Son. Jag kan icke rätt ångra synden; även det gjorde Kristus, då han svettades blod i Örtagården. Skall icke Kristus vara min enda tröst? Eller skall ock min kärlek, min renhet, min ånger och min bön medverka till min benådning? Om jag i dag känner saknad av allt detta, känner mycken synd och mycken brist i min ånger och bön, skall därför min dyrköpta benådning hos Gud vara rubbad? Vad vore då tron och trons rättfärdighet? Nej, Kristus vill jag prisa. Och när detta blir en riktigt fast tro i mitt hjärta, då kan jag icke annat än älska honom, som gjort mig en så ousägligt nyttig tjänst, varigenom jag har en evig och varaktig nåd hos Gud; då börjar jag älska hans heliga vilja, samt ångra, hata och förbanna all synd, emedan denna misshagar honom; och då börjar det gå efter änglaskarans sång på Jesu födelses morgon, att Gud får all ära, jorden får frid och människorna en god vilja. Amen.

* Aposteln kallar lagen här en »syndens och dödens lag», emedan den »uppväcker synden» och »verkar döden», kap. 7:5—13; då han däremot kallar evangelium för »Andens lag, som tillhör livet i Kristus Jesus», såsom han ock talar i 2 Kor. 3:6-8. Om någon i följd av olika tolkares meningar vore oviss om, huru aposteln här menar, må han giva akt uppå följande huvudregel för all bibeltolkning: tyd aldrig ett enskilt och dunklare ställe så, att det kommer i strid med de många tydliga, eller med evangeli i dess helhet; såsom ock Paulus yrkar: »Har någon profetian, så vare hon i överensstämmelse med tron.» Nu har aldrig skriften lärt, att helgonen varit fria från striden mellan köttet och Anden, utan tvärt om säger samme Paulus uttryckligt, att »de, som tillhöra Kristus», hava »lustar och begärelser», efter de »korsfäst» sådana (Gal. 5: 24), och i samma kap., vilket börjas med orden: »Till frihet har Kristus frigjort oss; låten eder icke på nytt fångas under träldomsok», nämligen lagen, se v. 4, — i samma kap. där han således tilltalar »dem, som nu stodo i trons frihet», tillägger han: »Låten allenast icke friheten giva köttet tillfälle», v. 13. Hurudant är då köttet hos sådana troende? Jo, se v. 17: »Ty köttet har begärelse mot Anden, och Anden mot köttet: och dessa äro mot varandra, på det att I icke mån göra vad I viljen. Det lärer ingen neka, att aposteln här talar om de troende. Således: Paulus lärer icke, att tron gör oss fria från syndens inneboende, denna »syndens lag i lemmarna», ehuru han lärer om den härliga friheten från syndens herravälde (Rom. 6: 14). Men en frihet, som Paulus ofta omtalar, är friheten från lagen; och det är just med denna frihets förklarande han här är sysselsatt; ty i det närmast föregående 7:de kap. säger han uttryckligt: »Så haven ock I, mina bröder, blivit dödade ifrån lagen,

genom Kristi kropp» — »lösgjorda från den, i vilken vi höllos fångna» och vilken lag han då menar, giver han tydligt tillkänna, de han i v. 7 anför ur 9:de och 10:e buden: »Du skall icke begära.» — Då nu härtill kommer, att aposteln i detta kap. säger om denna lag, att den »uppväcker synden» och »verkar döden» (v. 5—13), vem undrar, att han strax kallar honom »syndens och dödens lag» och däremot kallar evangelium »Andens lag, som tillhör livet i Kristus Jesus». Såsom redan är anmärkt, finna vi likartade talesätt i 2 Kor. 3, där han talar om »bokstavens ämbete, som dödar», och ställer däremot »Andens ämbete». Är ännu någon i detta mål enträten, så fråga vi blott: Är det sant, att något Guds helgon i tiden varit av Anden frigjort från det onda köttets strid mot densamma, från denna »lag i lemmarna, som kämpar mot den lag, som är i vår ande»? Vi skola aldrig så tolka, att resultatet blir en falsk lära.

- C-O Rosenius

© [www.pietisten](http://www.pietisten.com)

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från [pietisten.com](http://www.pietisten.com).